

[Inger Gautier Schmit.]

have i den fremtidige ordning. Det ærede medlem hr. Carsten Raft udtalte ønsket om, at der måtte komme til at ligge ganske klare linier for de forskellige kvindekorpsets og deres opgaver. Jeg synes, den højtærede minister for så vidt har løst spørgsmålet ved sine bemærkninger til § 40, og det skulle glæde mig, om det var retningslinier, som man også i fremtiden ville følge.

I kommissionsbetænkningen, hvor man giver en skildring af Dansk Luftværnsforenings indsats i krigsårene, som man betegner som meget betydelig og uundværlig, og hvor man meddeler, at Dansk Luftværnsforening på eget initiativ har indsamlet 8 mill. kr. til sit arbejde, går man fuldt og helt ind for, at arbejdet udføres frivilligt også i fremtiden, og man understreger, at der herefter vil blive lagt endnu betydeligere opgaver hen til frivilligt arbejde. Det er jo ganske rigtigt, at således som forholdene udvikler sig i vort land, hvor flere og flere bliver kaldt ind til militærtjeneste, må man i stigende grad trække på det frivillige arbejde. Her er der naturligvis den vanskelighed, at man i mellemtiden har oprettet hjemmeværnet, der med sine 100 000 mand trækker betydeligt på det frivillige mandskab, og jeg kan kun fra denne talerstol udtale ønsket om, at der i det danske folk fremdeles må være en vilje til ikke alene at hjælpe til indenfor hjemmeværnet, der er et militært foretagende, men også indenfor civilbeskyttelsen, som vi drøfter her i dag, at både mænd og kvinder vil stille sig til rådighed, når der bliver kaldt på det danske folk, thi, som det altså udtales i kommissionsbetænkningen — det kan selvfølgelig ikke rummes i lovforslaget —, det bliver meget betydelige opgaver, som herefter lægges hen til det private initiativ.

Også i lovforslagets § 13 nævnes kvinderne, idet der her står, at ministeren ved indkaldelse af mandskab til civilforsvarskorpset ikke alene kan indkalde mænd, men også kvinder. Det er bemærkelsesværdigt, at man ikke alene vil indkalde mænd til civilforsvarskorpset, men også kan tænke sig muligheden af at indkalde kvinder. Nu vil måske nogle, som ikke er så kendt med forholdene, tænke, at det kan da aldrig gå, men jeg kan berolige ærede medlemmer i så henseende, idet det ikke er et oprøvet område. den højtærede minister her er inde på. Der er allerede gjort et forsøg på uddannelse af unge kvinder på kaserne. Indenfor kommissionen var der nemlig

udelt tilslutning til den tanke, at kvinder med deres evner i henseende til forplejning, sanitet, motorkørsel o. s. v. meget vel kunne erstatte ikke så få af de mænd, der blev kaldt ind til disse kolonner, og da man i de senere år har måttet indkalde mandskab, som ikke kunne siges at være særligt kvalificeret, men som man altså ikke kunne få bedre, har kommissionen foreslået, at man skulle prøve at få en vis procentdel af dette mandskab erstattet af kvinder. Der er kun den forskel på mænd og kvinder i dette forhold, at mænd bliver indkaldt som værnepligtige, altså ved tvang, hvorimod den højtærede minister og kommissionen bygger på, at kvinderne frivilligt skal melde sig til denne opgave. Man gjorde derfor sidste efterår et forsøg, idet man indbød til en sådan 4 måneders uddannelse på en udrykningskolonneskole, der ligger i Næstved. Man tænkte sig her at få brug for 60 kvinder; da man annoncerede, meldte der sig 400, og disse 400 ansøgere sendte deres ansøgninger til Danske Kvinders Beredskab, som derefter undersøgte disse unge kvinders papirer og valgte de 60 mest egnede ud, og de gik på den skole i 4 måneder sidste år.

Af disse 60 unge piger var der adskillige, som ønskede en videre uddannelse, således at de kunne blive instruktører og eventuelt senere kunne blive lærere på skoler for unge kvinder, hvis sådanne skoler tænkes oprettet. Disse unge kvinder er for øjeblikket på en kaserne i Nysted, som staten har lejet, og de lærer de forskellige fag, som henhører under civilforsvaret, men jeg vil gerne understrege meget stærkt, at både statens civile luftværn og Danske Kvinders Beredskab i høj grad lægger vægt på, at det kvindelige hos disse unge kvinder bevares, at de ikke bliver kasernepreget eller militaristisk indstillet, som den sidste ærede taler var inde på, men at man netop søger at udvikle de evner hos disse kvinder, som vil være nødvendige i en kritisk situation. De undervises tillige i forplejning, barnepleje og forskellige ånds-fag, får i det hele taget en all-round-uddannelse, som kan være gavnlige for en ung pige når som helst og hvor som helst. I det hele taget må jeg mene, at det er en uddannelse, som, hvis den bliver således som den er tænkt af Danske Kvinders Beredskab, enhver fader og moder med glæde måtte kunne sende deres datter til, fordi den både fysisk, praktisk og psykisk er sund og udviklende på alle måder.

Om denne skoleuddannelse skal fortsætte vil afhænge af, hvilken skikkelse dette lov-